

ogsaa denne Disposition kunde udlægges som Udslag af et vist politisk Hensyn fra den ærede Ordførers Side. Jeg vil ikke gøre det, men overfor den Sigtelse, der er fremsat overfor mig, vil jeg dog spørge, om Anvendelsen af denne 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. ikke skulde have nogen som helst politisk Betydning.

Der er spurgt, hvorvidt jeg og min ærede Meningsfælle (Fraenkel), der udtalte sig før, skulde være i Overensstemmelse med Højregrupperne i de forskellige Kommunalbestyrelser i Landet. Jeg vil dertil blot for mit eget Vedkommende sige, at hvilken Stilling mit Parti tager i Kommunalbestyrelserne, er jeg ganske uden Indflydelse paa; jeg er ikke selv Kommunalbestyrelsesmedlem, jeg kan kun henpege paa den Stilling, jeg selv har taget i denne Sag, og jeg tror nok, at de, jeg har siddet sammen med i Udvalget, vil indrømme mig, at jeg ikke paa noget som helst Punkt, hvor det gælder de lavere og lavest lønnede, har stillet mig mindre kulant end Repræsentanterne for de øvrige Partier. Mine Bestræbelser i Udvalget er først og fremmest gaaet ud paa at hjælpe dem med smaa Lønninger og mange Børn. At der mellem mig og de øvrige Repræsentanter i Udvalget er en Meningsforskel med Hensyn til, hvor høj Grænsen burde være, eller om, hvorvidt et Beløb af 25 Kr. udbetalt i Dyrtid een Gang for alle er tilstrækkeligt, og om det er rigtigt at byde et saadant Beløb, bliver en Sag for sig. Jeg skal blot sige, at hvis jeg sad i Københavns Kommunalbestyrelse eller i hvilken som helst Kommunalbestyrelse og der var Forslag fremme om at hjælpe de daarligst stillede i Samfundet, vilde de Herrer finde mig akkurat paa samme Sted, hvor de har fundet mig i denne Sag.

Finansministeren (Brandes): Jeg behøver ikke at blande mig i Debatten om Højres Stilling her i Salen og ude i Kommunerne, men et Ord af den ærede sidste Taler (Abrahamson) kalder mig frem, thi det ærede Medlem sagde, at der var disponeret over den 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som spares ved Lovforslagets Vedtagelse i den Form, som det har faaet ved Behandlingen i Udvalget. Det maa jeg bestemt benægte; der er ikke disponeret over noget som helst Beløb. Allerede i Gaar har jeg sagt det, og jeg gentager det, og den ærede Ordfører (L. Rasmussen [Vejle Amts 1ste Valgkreds]) har efter min Mening givet mig Ret i mine Udtalelser. Der er i Udvalget *forhandlet* om, hvorvidt man kunde komme andre Ar-

bejdere til Hjælp end dem, som Lovforslaget omhandler, nemlig de pensionsberettigede Arbejdere. Der er fra min Side sagt, at paa dette Punkt kunde jeg intet Standpunkt tage; hvis man vilde komme andre til Hjælp, maatte det blive Genstand for Forhandling med de enkelte Fagministre, og saadanne Spørgsmaal maatte, hvis de kunde løses, løses ved Tillægsbevillingsloven. Jeg har intet som helst Løfte kunnet give, intet Løfte er ej heller blevet mig afkrævet om, hvorledes Regeringen i Almindelighed vil stille sig dertil, og jeg har forstaaet Udvalget saaledes, at man i Udvalget intet Standpunkt har taget til denne Sag, og hvorledes skulde Udvalget ogsaa have kunnet gøre det? Jeg maa altsaa bestemt benægte, at der er disponeret over noget som helst andet Beløb end det, Lovforslaget i og for sig omhandler.

Fraenkel: Det forekommer mig ganske meningsløst, at de socialdemokratiske Medlemmer ud fra min Stilling i denne Sag har krævet Svar fra mig om, hvorledes Højre i de forskellige Kommunalbestyrelser vil stille sig overfor Dyrtidshjælp til Funktionærer. Der er saa meget mindre Mening deri, som jeg netop ikke taler paa Højres Vegne i dette Spørgsmaal, men kun paa mine egne Vegne, jeg har netop taget Ordet for at begrunde min Særstilling i dette Spørgsmaal. Hvad nu angaar det Spørgsmaal, om jeg her er i Overensstemmelse med min Stilling ved lignende Lejligheder, skulde det Spørgsmaal i hvert Tilfælde ikke kunne møde mig fra socialdemokratisk Side, thi de Herrer vil godt kunne mindes Tilfælde, i hvilke jeg har skilt mig ud fra Meningsfæller og stemt sammen med dem netop i Spørgsmaal af ganske lignende Natur som dette. I øvrigt vil jeg paa ingen mulig Maade fralægge mig, at jeg indtager min Stilling, ogsaa fordi det er Mellemstandsfolk, her er Tale om. Det skulde dog være ganske mærkeligt, om vi, der hører Mellemstanden til, ikke skulde have Lov til at tale andre Mellemstandsfolks, vor egen Klasses, Sag; her, hvor de Herrer Socialdemokrater regner sig det til en særlig Ære og ligefrem er ved at gøre det til et Privilegium for sig at tale Arbejdernes Sag, her maa det vel ogsaa være tilladt for Medlemmer, som hører til andre Klasser, at tale disse Klasses Sag. Men i øvrigt er der den bedst mulige Overensstemmelse mellem min Stilling i denne Sag og den Stilling, jeg i lignende Spørgsmaal, hvor det gjaldt Bi-